

Miquel Duran: «Feia cantar el Tren Pinxo de Banyoles als jugadors de l'Espanyol»

Exfutbolista del Banyoles, Girona, Andorra, Lleida i Espanyol

Situem-nos. Mitjans dels anys vuitanta a Pujarnol, terme municipal de Porqueres, a 125 quilòmetres de Barcelona. Torrades amb tomata, embotit, una mica d'amanida i carn a la brasa a la taula. A la vora del foc, John Lauridsen, Ernesto Valverde, Gallart, Orejuela, Job, Mauri, Márquez i companyia expliquen acudits, fan bromes i riuen com beneits en una de les esperades vetllades de gresca i germanor que organitzava el porter Miquel Duran (Camós, 1957) a casa seva. 'Va, vinga, ara tots junts: el tren Pinxo de Banyoles és el més bonic que hi ha. Fet de llaunes i cassoles i barrets de capellà, la, la, la, la...'. I ja veus un danès, un extremeny, un basc i els barcelonins cantant i fent el beneit pel menjador. «Eren coses informals i els agradaven. Ens ho passàvem molt bé». La fama de mestre de cerimònies o xouman no li era gratuïta a un Duran que va acceptar, de molt bon grat, i es va lluir en el paper de protagonista principal de l'obra de teatre La Venganza de Don Mendo, que jugadors, parelles, tècnics i directius de l'Espanyol -a més a més de l'aparició puntual del blaugrana Diego Armando Maradona- van fer el 1984 al Teatre Martínez Soria de Barcelona a benefici de l'Hospital de Sant Joan de Déu. L'Espanyol (1973-87) va ser el club de la vida d'un Duran que es va formar i retirar al Banyoles (72-73 i 87-90) i també va passar pel Girona (75-78), l'Andorra (80-81) i el Lleida (81-82). Això sí, abans de ser periquito va estar a punt de ser blaugrana i bètic. De fet, del Betis ho va ser durant uns mesos el 1973 en un fitxatge de pel·lícula. «Jo era titular amb quinze anys al Banyoles. Un dia es va presentar el gerent del Betis a casa, a Camós, aprofitant que jugaven al Camp Nou. Ens vam entendre i vaig anar-me'n amb el mateix avió dels jugadors amb Rogelio, Esnaola i companyia. Ja em veus a mi, un pagès de Camós que no sabia ni parlar castellà cap a Sevilla a estudiar als Salecianos de la Trinidad». Tot i que el Betis havia fet un canvi de residència i donat una feina a Duran, el Banyoles el va declarar en rebel·lia. A Sevilla només s'hi va estar dos mesos perquè quan va tornar a casa de vacances per Nadal, el guió va canviar. «A l'aeroport m'esperava en Xavi Agustí amb el gerent del Barça, en Rodri. Era un dissabte i al vespre vam anar al Camp Nou veure el partit contra l'Atlètic on Cruyff va fer el famós gol de l'Holandès volador. A la mitja part vam quedar per dimarts per signar pel juvenil». A la història però encara hi faltava un darrer gir. L'endemà, un directiu de l'Espanyol es desplaçava a Camós i ofería a Duran jugar amb el filial i entrenar amb el primer equip. «Futbolísticament, això em va fer decidir», diu mentre etziba tot rient que «poca gent pot dir que ha plantat el Barça». Aquell nen criat a pagès a Camós aterrava a Barcelona per complir el somni de ser futbolista. «A casa, feia xarxes de porteries amb els cordills de les bales de palla. Sempre que pujava algú a buscar pollastres o el que fos, li deia que em fes quatre xuts i jo m'estirava a terra a sobre les feixines de llenya». També ajudava a casa, tot i que no és que li agradés pas gaire. «Sempre que podia fugia d'estudi. Jo deia que me n'anava a jugar a futbol o a classe a Banyoles», riu. S'estaria dos anys a l'amateur de l'Espanyol abans d'arribar al Girona a Tercera, cedit, en un paquet on hi havia Paco Flores, Gómez, Mas, Amador... «Vaig debutar al camp del Llevant perquè van expulsar en Miret. Entro i pam, gol encaixat», riu. El 1978 es reincorporaria ja a la disciplina del primer equip de l'Espanyol. Això sí, a davant hi tenia un Urruti indiscutible que li permetria jugar ben poc. El debut a Primera va ser a Huelva contra el Recreativo (3-1) el 1979. Amb Urruti fent de tap, va agafar rodatge a Segona B amb l'Andorra i el Lleida en dues bones temporades. Tot i això, llavors va ser N'Kono qui li va barrar el pas. Això, i que a Lleida va ser sancionat per fer botifarra a l'àrbitre en l'última jornada de Lliga. «N'Kono era a la Copa Àfrica i jo hauria jugat, però em van posar dos partits de sanció». Carregat de paciència, Duran anava renovant cada dos anys «confiant que fos el seu moment». L'estrena a Sarrià arribaria el 1985 contra el Saragossa. Amb tot, una petita lesió al braç va fer que el metge de l'Espanyol l'infiltrés i li deixés el braç inhàbil. «Tenia el braç mort; no adormit, mort. Vaig jugar tota la primera part amb una mà. Els jugadors del Saragossa ho veien i xutaven de tot arreu. Vaig fer un parell de sortides amb una mà... Señor em va fer dos gols (1-2). Potser me'ls hauria fet igualment». El bagatge amb l'Espanyol va ser de deu partits,

quatre dels quals a Primera. Sentia que no tenia la confiança dels entrenadors? «És clar. Costa molt així. A un porter, si no li dónes deu partits consecutius no pots saber si pot anar bé. Jo no els vaig tenir mai. Tot i això, no em queixo pas ni em penedeixo de res. Vaig passar la joventut fent el que més m'agradava». Amb 29 anys va tornar a Banyoles per obrir Podium, una botiga d'esports que va ser un impacte i a la inauguració de la qual va venir tota la plantilla de l'Espanyol, més Urruti i Víctor Muñoz. Quasi quaranta anys després, continua al peu del canó, en jubilació activa, a la botiga. «El taulell enganxa», confessa alhora que, amb un somriure murri, revela que les trobades amb excompanys de l'Espanyol a Pujarnol encara es mantenen.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/01/25/miquel-duran-feia-cantar-tren-126040758.html>